

DE LAATSTE LOODJES

De Paddenstoelen Werkgroep Drenthe heeft vorig jaar met man en macht - en vrouw niet te vergeten - gewerkt aan het afronden van de systematische kartering van de provincie, waarover eerder in Coolia is geschreven. Lang leek dat een tamelijk hopeloze onderneming omdat de nazomer en vroege herfst te droog waren voor een rijke buit. Maar gelukkig maakte november veel goed.

Het spreekt vanzelf dat het niet de mooiste terreinen waren die we tot het laatst hadden bewaard. Nogal wat blanco kilometerhokken betroffen jonge veenontginningen met heel veel omgeploegde grond en kapot gereden bermen. Daar ben je al blij met een Geelwitte mycena langs een slootkant. Maar nood maakt vindingrijk. Roeland Enzlin begon steeds enthousiaster te worden over de breeksteeltjes op hopen rottende aardappels en over inktzwammen en franjehoeden op van drijfmest verzadigde ruigtes rond mestopslag tanks, zoals de eerste Drentse vondst van de Spatelcelfranjehoed bij Bronnegerveen.

Verder waren stedelijke gebieden vaak onderbelicht, doorgaans ook geen al te aanlokkelijk jachtterrein voor mycologen. Het kan aan mij liggen, maar ik voel me altijd wat ongemakkelijk als ik vanaf het trottoir in voortuintjes loop te gluren of mijn hoofd tussen de klimop steek op zoek naar de Klimoptaailing. Het is net of alle voorbijgangers hun pas inhouden en mij met honderden ogen argwanend aanstaren.

In werkelijkheid ben je, geloof ik, nergens zo anoniem als in de stad. Niemand heeft me er ooit aangesproken op mijn onduidelijke gescharrel in plantsoenen of mijn diepe kniebuigingen in grasbermen. Wellicht houden voorbijgangers en omwonenden mij voor een lichtelijk aangeschoten zwerver, en die ga je maar liever uit de weg. Eerlijk is eerlijk; met mijn niet al te ordelijke baard en versleten, groezelige excursiebroek heb ik mijn uiterlijk wel mee. En onze regionale streeplijst heeft inderdaad iets weg van de daklozenkrant. Jammer genoeg heeft nog niemand getracht mij een paar euro's in de handen te drukken of een afgedankte krocket. Dan was deze hypothese ten minste bevestigd.

In Drentse dorpen blijf je als paddenstoelenzoeker minder onopgemerkt. 'Bent u misschien iets kwijt?' is daar een veelgehoorde vraag van een onbekende voorbijganger die zijn nieuwsgierigheid tracht te verhullen met een schijn van hulpvaardigheid.

Begin december begaven Anneke Palthe en ik ons in het kader van het lege-hokkenplan naar De Polle, een buurtschapje ten oosten van Hijkersmilde. Het was de enige plek met wat groen te midden van veenkoloniale akkers, dus we moesten wel. De Polle bleek een losse verzameling huisjes aan het eind van een doodlopende zandweg, omgeven door verwilderde tuinen, afgerasterde erven en rommelbosjes. Een mooi decor voor een streekroman of een aflevering van de detective serie Midsomer Murders. We parkeerden de auto in de berm en liepen via een pad op goed geluk een bosje in. Geen bordje of hek dat dit poogde te beletten. Maar binnen een mum van tijd dook er achter ons een man op die nogal indringend wilde weten wat we uitspookten. De eigenaar? Nee de buurman slechts. De eigenaar vertoonde zich twee minuten later, in gezelschap van een imposante bouwvier. We waren net begonnen onze missie te rechtvaardigen, toen er van de andere kant een jachtopzienerig type op ons af kwam met een forse sigaar in de mondhoek. Het werd warempel bijna een volksooploop. We stonden bij een paar dode boomstammen vol fraaie oesterzwammen en gelukkig bleek het gezelschap gevoelig voor onze paddenstoelenqueeste. Zo was men diep onder de indruk van de onweerstaanbare geur van de Ziekenhuisboomkorst. Met uitzondering van de bouwvier overigens. We konden dus ongestoord onze inventarisatie voortzetten, maar een bezoek aan een aanpalend sparrenbosje werd ons ontraden. Want die buurman was écht een kwaai.

door Eef Arnolds